

נעמה זכריה על "פוסט מורטם"

מאת: Naama Zeharia <naama.zeharia@gmail.com>

נשלח: Monday, June 2, 2025 7:35 PM

אל: חמוטל בר-יוסף <baryosef@bgu.ac.il>

נושא: Re: לחמוטל היקרה

1. לחמוטל היקרה

אני נמצאת כעת בעמוד ה-100 של ספרך "פוסט מורטם".

ההרגשה שיש לי משהו מיוחד חומר חלפה אחרי שקבלתי זיהום ברגל וחשתי שמרבית כוחי ויכולותי כבר לא איתי יותר. כעת אני בהתאוששות ולא בטוחה שהאירוע יחלוף בלי להשאיר את מיכל הכוח שלי קטן משהיה, כשהוא הולך וקטן במהירות בעשרים השנים האחרונות ואני רק בת 70. מה שנשאר מאד מאד קבוע באישיות שלי הוא מה שאת מתארת "אני מקללת את הנטיה שלי לתת אמון אוטומטי בבני אדם ובממסדים למיניהם, או במילים אחרות את תמימותי המטופשת, המסוכנת, הארורה." אני פחות שיפוטית כלפי עצמי בנושא הזה אך ספרך תיאר את המנגנון הזה בצורה מאד אמינה (למרבה הצחוק) ועדיין אינני יודעת את מקורו. האם זו נטיה להתנתק כהגנה, האם זה מנגנון הישרדותי כדי שיעזרו לי, האם זו למידה מאד איטית וקושי לצבור ניסיון חיים באופן שאפשר יהיה לפתח לאורו אסטרטגיות של חוסר אמון מועיל? אני חושבת שאת השוס הגדול על אמון יתר הציבור ספג בהפיכה המשטרית. כאינדיווידואל אני מרגישה שאפשר גם היום לרמות אותי או לפתות אותי בכל נושא בו יש לי עניין לקבל משהו מאחרים. לדוגמה, אם קר לי אני נותנת אמון של מאתיים אחוזים בטכנאי של היונקרס, כי אני צריכה אותו באותו רגע ומהר.

אני לא יודעת אם זה עוזר לך במשהו, אולי זו באמת תוצאה של החינוך בו גדלנו שלא העריך עדינות ולא התחשבות אך סגד לאמת עד כדי כך שהאמת לא הועמדה אף פעם למבחן.

והחינוך הזה אמר שאם אהיה אמיתית, כולם יעזרו לי ויטפלו בי.

בקשר לציפורן הזו שהוצאה לדורי, מה יכולת לעשות??? יכולת להתערב ולשאול שאלות ולא לתת לרופא להוציא מיד את הציפורן, אך בסופו של דבר צריך היה כנראה להוציא אותה, או ללכת לרופא אחר ושוב לסמוך...

העזרה שמקבלים משרותי הרפואה היא חלקית ונקודתית.

עד כה, הספר שלך מעורר הרבה שאלות והרבה מאד עניין, זה ספר מאד סובייקטיבי ולכן נושא האמת שוב ושוב עולה. יש מקומות שאני אומרת "נכון! זה ככה בדיוק! איזו אישה טובה חמוטל שסבלה את זה!" יש מקומות שאני אומרת "למה חמוטל ככ כעסה על אמא שלה? נשמע שאמא ממש עזרה וגם אמא וגם חמוטל אהבו דברים מתוקים." הכשרונות והגאונות שלך בספרות לא באים בכלל לידי ביטוי אלא המון המון ויתור והמון המון המון תפקוד. וגם אהבה גדולה לילדים למרות שלא ידעת להשתעשע איתם ולמרות שעשית טעויות בסיטואציות מסוימות. אמשיך לקרוא ואספר לך על התרשמותי בהמשך)))

בתודה ובאחוות אימהות נעמה

2.

תודה לך על החיבוק. ספר הוא כמו אדם קרוב, מנחם, נותן תחושת שייכות, וגם מכאיב לפעמים. כן הספר שלך עושה לי הרבה מאד כאדם, מנסח ומגדיר דברים שלא ידעתי איך לתאר. באמצעותו אני מרגישה שאני אוהבת מאד את דורי זכרו לברכה, וגם את חמי, רחלי וציפורי. אני גם מרגישה אותך כאמא ואוהבת את האימהות שלך מאד.

תודה לך ואם את יוצאת נשכרת מהמיילים שלי זה רק יכול לשמח אותי קצת, למרות שכתבת על הנושא הכי כאוב שאפשר.

3.

אני בטח לא האדם הראשון שאת מכירה, ולו מרחוק.

אני כותבת לך בביטחון כי תשמרי את דברי חסויים מכל אדם אחר, לפחות את שמי.

חשוב לי לתת לך פרופורציה, כעת כשאני בעמ 140 בספר שלך.

אני עצמי - הייתי נשואה בנישואים לא מאושרים לאדם מקסים. שלא רציתי בו כאהוב אך נזקקתי לו מכל הבחינות האחרות. החל מגיל 29 התחלתי להתמכר לרומנים ולהתאהבויות עם גברים רמאים, נוכלים וסוטים. מצבי הנפשי הידרדר והיו תקופות ארוכות בהן שקעתי בדיכאון ואיימתי בגלוי להתאבד. גם רציתי בכך. ילדי ז' ו כ' ים זאת. אף יותר ממה שאני זוכרת. בגיל 50 בעלי לשעבר מצא חברה אחרת והתגרש ממני. רק אז החל בעצם תהליך השיקום שלי ונמשך עד היום, בעודי בת 70. היחסים בין 4 הילדים שלי לביני היו קשים מאד והשתפרו לאט לאט, עם מות אמי ושינוי סדר העדיפויות שלי.

אני מספרת לך זאת כי חלק ממה שתארת עד כה בספרך מוכר לי היטב מחיי, אני הייתי הצד האגואיסטי והגרוש שלי הצד שוויתר וריצה.

ברור שחייבים ללמוד ולהסיק מסקנות ולהשתדל שטרגדיות כמו התאבדות לא תארע.

זה מאד מאד חשוב.

עצם זה שספר כמו שלך מופיע, יכול לעשות הרבה למען אנשים ששוקלים התאבדות. מזכירה לך שאני עדיין בעמ 140...

בכל מקרה, התאבדות היא עדיין טאבו בחברה שלנו וחשוב לדבר עליה.

במשפחה שלי - התאבדו בעבר, שניים...

זה הרבה יותר נפוץ ממה שחושבים.

סבתא שלי רצתה להתאבד וגם אני רציתי. מי יודע מה קורה במוח של אנשים... יש
רגעי ייאוש גדולים בחיים.

אך עדיין זה טאבו וחשוב מאד שהדברים ידוברו בגלוי.

שלך נעמה

אני בטח לא האדם הראשון שאת מכירה, ולו מרחוק.

אני כותבת לך בביטחון כי תשמרי את דברי חסויים מכל אדם אחר, לפחות את שמי.

חשוב לי לתת לך פרופורציה, כעת כשאני בעמ 140 בספר שלך.

אני עצמי - הייתי נשואה בנישואים לא מאושרים לאדם מקסים. שלא רציתי בו כאהוב אך נזקקתי לו מכל הבחינות האחרות. החל מגיל 29 התחלתי להתמכר לרומנים ולהתאהבויות עם גברים רמאים, נוכלים וסוטים. מצבי הנפשי הידרדר והיו תקופות ארוכות בהן שקעתי בדיכאון ואיימתי בגלוי להתאבד. גם רציתי בכך. ילדי ז'ור'ם זאת. אף יותר ממה שאני זוכרת. בגיל 50 בעלי לשעבר מצא חברה אחרת והתגרש ממני. רק אז החל בעצם תהליך השיקום שלי ונמשך עד היום, בעודי בת 70. היחסים בין 4 הילדים שלי לביני היו קשים מאד והשתפרו לאט לאט, עם מות אמי ושינוי סדר העדיפויות שלי.

אני מספרת לך זאת כי חלק ממה שתארת עד כה בספרך מוכר לי היטב מחיי, אני הייתי הצד האגואיסטי והגרש שלי הצד שוויתר וריצה.

ברור שחייבים ללמוד ולהסיק מסקנות ולהשתדל שטרגדיות כמו התאבדות לא תארה. זה מאד מאד חשוב.

עצם זה שספר כמו שלך מופיע, יכול לעשות הרבה למען אנשים ששוקלים התאבדות. מזכירה לך שאני עדיין בעמ 140...

בכל מקרה, התאבדות היא עדיין טאבו בחברה שלנו וחשוב לדבר עליה.

במשפחה שלי - התאבדו בעבר, שניים...

זה הרבה יותר נפוץ ממה שחושבים.

סבתא שלי רצתה להתאבד וגם אני רציתי. מי יודע מה קורה במוח של אנשים... יש רגעי ייאוש גדולים בחיים.

אך עדיין זה טאבו וחשוב מאד שהדברים ידוברו בגלוי.

שלך נעמה

אתן את הספר לקריאה לבת הצעירה שלי שירה שהיא עובדת סוציאלית..

וגם לבת שלי מיכל שמלמדת ספרות אנגלית כרגע באוקספורד ונמצאת בקשר עם סטודנטים בשנה א' צעירים באנגליה.

וגם לידידה בשם אפרת שהיא מוסיקאית ומטפלת במוסיקה ובcbt בתוכן של נערים ונערות בעלי הפרעה נפשית .

כרגע אני בעמוד 140 ורוצה לחזק אותך כפמיניסטית (אולי את מכירה את אורית קמיר). מה שעשית כשהתרחקת מהמשפחה שלך....זה כל כך מובן מצידך, בגלל שבכל זאת היה טמון בך הפוטאנציאל הספרותי הענק ומאד היה אמיץ מצידך לבקש להתגרש. עד כה בקריאת הספר אני מתרשמת עד כמה היית אדם מוסרי מאד וללא הנחות לעצמך בנושא של טובת יקיריך, סביבתך הקרובה, משפחתך.. והנה דאגת לעצמך כי זה היה דבר חזק מאד. תארי לעצמך שמוצרט היה מונע מעצמו לכתוב מוסיקה. זה היה הזמן שלך ללמוד ולהתפתח .

אמשיך לקרוא ואכתוב לך בהמשך:))) בתודה מנעמה